

Атанас Далчев

44 Avenue du Maine

1

Кой случай зъл ме е запратил
на този сяп прихлупен двор?
Денят е два пъти по-кратък
и няма ни едно дърво.

Като угаснало огнище
наблизо гарата дими
и гледа, без да види нищо,
прозорецът ми цели дни.

Пищят и заминават влакове,
безспирно релсите звучат
като струни – и аз съм сякаш
от месеци на път.

2

Все този двор и осем реда
прозорци от трите страни
и никога не ще съгледаш
на тях деца или жени.

Но днес отрано падна мракът
и ненадейно заръмя
и влязъл, спря сред двора някой
с цигулка и със мушама.

И се разля старинна песен,
еднообразна като дъжд,
до покривите се понесе
и секна отведнъж.

Той спря. По всичките прозорци
стоеха плачещи жени
и върху плочите на двора
валяха думи и пари:

– Ти, който и да си, бездомник
или юноша ослепял,

защо дойде да ни припомниш
жестокия ни дял?

Мълчим и денонощно работим,
и чакаме по-светли дни,
а дните си вървят и ние,
кога ще заживеем ний?

1928 г.

КРАЙ

© 1928 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12120>]